Neuvěřitelně zábavná cesta vílími zeměmi a temnou magií.
NPR

Kompendium ztracených příběhů

Emily Wildové

Sunday Times Bestseller

Heather Fawcettová

Host

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Emily Wilde's Compendium of Lost Tales

Copyright © 2025 by Heather Fawcett
All rights reserved
Published in the United States by Del Rey,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York.
Cover design © Vera Drmanovski
Translation © Ivana Svobodová, 2026
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3292-6 (PDF)
ISBN 978-80-275-3293-3 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3294-0 (MobiPocket)

29. PROSINCE 1910 — POKRAČOVÁNÍ

Pokud existuje jedno téma, na němž se s Wendellem nikdy neshodnu, je to otázka, nakolik je moudré tahat do říše víl kočku. I když je zmíněné zvíře *vílí kočka*. Přestože ji pouze navracíme do světa, odkud pochází, stále je to neskonale frustrující proces. Už jsme s Wendellem stihli Orgu během putování po skalnatém řeckém pobřeží dvakrát ztratit, když vyběhla za myšmi nebo racky, a když jsme teď konečně stanuli na prahu Wendellových dveří, zase zmizela.

„To zpropadené zvíře by mělo být na vodítku," prohlásila jsem spíš jen ze zlosti. Měla jsem silné podezření, že kdybych se k Orze přiblížila s čímkoli připomínajícím postroj, skončila bych s kočkou na hlavě, což by pravděpodobně mělo nepříznivé důsledky pro rysy mého obličeje.

Stín se mi jako vždy držel po boku a usilovně čmuchal s čenichem zanořeným do vonných pobřežních travin. Nikdy by mě neopustil tak, jako Orga často opouští Wendella. Psi jsou řádní společníci, nikoli zosobnění rozmaru.

Wendell neodpověděl. Jakmile dveře zahlédl, znehybněl tak, že by ho jeden mohl považovat za nějakou zlatem zdobenou ilustraci z knihy pohádek, až na to, že se

mu lem pláště vzdouval v slaném vánku, jenž si pohrával s jeho zlatými vlasy, které mu padaly do očí.

Když jsem se dotkla jeho paže, probral se, otočil se a usmál se na mě.

„Em," řekl, „je to *kočka*. To, že se Orga bude řídit tvou vůlí, je stejně pravděpodobné, jako že tě Stín bude přehlížet. Musíš mít na paměti její povahu."

„Její zlomyslnou, nedůvěryhodnou povahu," řekla jsem. Přirozeně že se kočka okamžik nato objevila, jako by nám to oběma dělala naschvál, a zlaté oči se jí jen blyštily v černé srsti, jež se podivně vlnila, jako kouř uvězněný ve skle vyfouknutém do tvaru kočky. Stín, sedící u mých nohou, se na ni znaveně podíval a předvedl svůj obvyklý pokus o sblížení — strčil do ní čenichem. Orga se naježila a zasyčela.

„Měl bys to vzdát, můj milý," řekla jsem mu, ale chudák pes se na mě jen nechápavě zahleděl. Ve Stínově světě se nad ním veškerenstvo rozplývalo nebo si od jeho respekt budícího mohutného těla udržovalo uctivý odstup. Pokaždé, když na něj Orga zasyčela, Stín to, jak se zdálo, považoval za nedorozumění, které se s narůstajícími incidenty zdálo čím dál nepravděpodobnější, avšak z jeho pohledu bylo stále méně nepravděpodobné než skutečnost, že by ho někdo nemusel mít v oblibě.

Wendell opět upřel zrak na dveře — řekla bych, že si tu chvíli vychutnával. Napadlo mě, jestli pronese projev nebo něco na ten způsob — koneckonců strávil přes deset let pátráním a teď měl dveře před sebou, úhledně zasazené do úbočí kopce jako mašle na vánočním dárku.

S pocitem značného zadostiučinění jsem poklepala nohou o skálu. Přece jen mi trvalo pouhých pár měsíců, než jsem ty dveře objevila. To, že Wendell po dveřích vedoucích do své říše pátrá, jsem zjistila loni v listopadu,

když jsme byli na Ljoslandu, a já se tou otázkou začala naplno zabývat v březnu, nedlouho poté, co jsme se vrátili do Cambridge. A teď — po pár zvratech a odhaleních v Rakousku — jsme dospěli sem.

Zvážila jsem a zavrhla několik ironických poznámek v tomto duchu, načež jsem usoudila, že by to ode mě nebylo právě velkodušné, a jen jsem poznamenala: „Jsou obdobou těch v St. Liesl."

Dveře před námi byly co do tvaru a stylu skutečně téměř identické — dokonale splývaly s řeckou krajinou; na dřevěných prknech byla namalovaná scenérie s vybledlými oblázky a vegetací vysušenou sluncem. Malý trs skalních růží vlevo pokračoval i na malbě a ony dvourozměrné květy pohazovaly ve vánku hlavičkami ve stejném rytmu jako jejich hmatatelní sourozenci. Ještě neuvěřitelnější se mému smrtelnému zraku jevila klika, skleněná krychle, v níž byla uzavřená vlna tyrkysového moře. Tato spojnice je vskutku nejpodivnějším druhem vílích dveří, s nimiž jsem se během své kariéry setkala.*

Ačkoli jsem očekávala, že je zde najdu, u vílích dveří si nikdo nemůže být jistý — můj pocit uspokojení se tak mísil s úlevou.

Otočila jsem se, abych se rozhlédla po krajině, a zastínila jsem si oči proti slunci. Upřednostňovala jsem zničehonic *ne*zmizet před zraky případných pozorovatelů, čistě proto, že to tak bylo jednodušší — Wendell a já jsme nepotřebovali, aby se za námi do říše víl vydávaly pátrací skupiny vedené dobrými úmysly. Za cypřišovým

* Naneštěstí se mé pojednání na toto téma, které by mohl zveřejnit *Britský dryádologický žurnál*, ještě nachází u recenzenta, který ho má posoudit. Zdá se, že řada vědců ještě není ochotna připustit existenci vílích dveří, jež spojují více míst, a je možné, že budu muset shromáždit dodatečné důkazy, abych skeptiky přesvědčila — nebo možná abych přiměla další vědce, ať se vydají do Rakouska sami a ověří má zjištění.

hájkem skropeným solí se pevnina táhla v řadě bledých čárek, které objímaly moře tak modré, až mi to vhánělo slzy do očí. V dáli se po písečném ohybu pohyboval pár dvounohých teček — to bylo vše. Krajina byla, až na nás a vítr, prázdná.

„Jak nás budou následovat?“ zeptala jsem se, přičemž jsem se snažila skrýt obavy.

„Ach, celkem snadno,“ odvětil Wendell nepřítomně. Netypicky váhavě natáhl ruku a stiskl kliku.

Pak mě vzal za ruku a dovnitř jsme vešli společně. Jeho pomoc jsem nepotřebovala — svého času jsem se několika podobnými neskutečnými dveřmi vydala i bez vílí asistence —, ale věděla jsem, že proto to nedělá. Ruka se mu lehce třásla. Propletla jsem naše prsty a zesílila jsem stisk.

Nevelká chalupa, která se za dveřmi nacházela, byla zaplaťpánbůh prázdná — zimní víla, jež ji vlastnila, se nyní potloukala po kraji a vychutnávala si potěšení, jež toto období skýtalo, což měl podle Wendella tento typ Lidu ve zvyku. Podlaha byla zametená, ve dřezu žádné nádobí a obecně všechno působilo velice uspořádaně a upraveně tak, jak člověk domov zanechává, když se chystá nadlouho pryč. Záměrně jsem se nedívala na krbovou římsu a na děsuplné „umění“ této víly.

Orga a Stín kráčeli za námi. Stín dveře zvědavě očichal, než vstoupil dovnitř, ale jinak nedával jakkoli najevo, že by se mu ta situace zdála nějak odlišná od toho, když prochází dveřmi mé pracovny v Cambridgi. Wendell nechal dveře, ať se za námi zavřou, a zahleděli jsme se na výřad šesti klik na vnitřní straně.

Chtěla jsem se ho na ty kliky vyptat — přesněji řečeno jsem je chtěla důkladněji prozkoumat, jelikož dvě z nich pro mě byly naprostou záhadou a já si přála vědět, kam vedou —, věděla jsem však, že na to není čas. Jeho prsty

minuly kliku, jež by znovu otevřela dveře na Peloponés — a která se nyní nacházela nahoře —, i kliku vedoucí do rakouských Alp. V té vězel velký klíč, který vypadal, jako by byl vyrobený z kosti. Zamčeno.

Wendell s cvaknutím odemkl — představila jsem si, jak se na alpském srázu opět zatřpytila dvířka a začala znovu existovat —, potom klíč vytáhl a položil ho na stůl. Krátce se zastavil u kliky zdobené květinovými motivy, načež se vrátil k další, pokryté mechem, jež se teď z nějakého důvodu nacházela uprostřed. Když jsme domem zimní víly prošly v říjnu s Ariadnou, byla nejníž v řadě. Wendell otevřel dveře.

Světlo.

Bylo ráno v plné síle a můj zrak zaplavily barvy. Především zelená, ale viděla jsem i žlutý mech a kameny pokryté lišejníkem, fialové zvonky v hloučku na kraji lesa, zlaté sluneční paprsky a výrazně azurovou oblohu. Dveře se otevřely v kopci na malém palouku, za nímž jakoby na pozdrav pokyvovala ve větru stěna stromů. Vzduch byl vlhký po nedávném dešti a ztěžklý vůní zeleně a rostlin — všechno bylo právě takové, jak jsem si pamatovala.

Wendell mi stiskl ruku, aby mi zabránil vykročit kupředu. Jeho zrak sledoval Orgu, která zavětřila a potom vyšla na palouk. Uši měla pozorně nastražené, ale z těla se jí vytratilo napětí. Posadila se a začala okusovat stéblo trávy.

„Říkal jsem si, že macecha možná nechá tyhle dveře střežit," zamumlal Wendell. „Pokud přežila."

„Nebo je mohla nechat zapečetit," souhlasila jsem. „Pak ovšem není důvod se domnívat, že věděla, jak se nám s Ariadnou podařilo uniknout, ledaže by si toho všiml někdo z běžných víl a řekl jí to."

Wendell přikývl, dál ovšem váhavě stál na prahu. Ve stínu domova zimní víly vypadal bledě a zvláštně mladě.

Připomínal mi nervózní dítě, které váhá za divadelní oponou a nechce vyjít na scénu, když zazní jeho narážka.

Vykročila jsem do slunečního svitu, jenž po zatuchlém chladu domu zimní víly představoval vítanou změnu. Trochu jsem se zachvěla, ovšem těžko říct, jestli to znamenalo hrůzu, nebo vzrušení. Ve skrytu duše si říkám, jestli se někdy zcela oprostím od strachu z Wendellova království, který ve mně vyvolává mnoho temných a nepříjemných příběhů, jež jsem během své kariéry přečetla — nemluvě o zážitcích, jež jsem si odtud odnesla a které vybledly do polovičatých vzpomínek opředených aurou nočních můr.

Škádlivě jsem ho zatahala za ruku. Podíval se na mě. Stále byl pobledlý, ovšem něco v mém výrazu ho zřejmě uklidnilo, a tak mě nechal, ať ho protáhnu dveřmi.

Udělal pár kroků a pak zčistajasna klesl do dřepu a schoval tvář v dlaních. Orga se mu usadila u nohou a obezřetně se zahleděla k lesu. Stín jí věnoval pohled, který nedokážu popsat jinak než jako souhlasný.

Vyšla jsem na vrcholek kopce, abych Wendellovi dopřála chvilku o samotě a abych se přesvědčila, jestli nám něco nehrozí. Kopec nebyl dost vysoký, aby se z něj dalo dohlédnout na celý les, avšak rozeznala jsem povědomý třpyt vzdáleného jezera, na něž dopadaly stříbřité provazce deště. Opřela jsem se o jeden z menhirů ošlehaných větrem, které na kopci tvořily něco na způsob koruny. Jakmile jsem to udělala, zaslechla jsem jakési poplašené cupitání a zahlédla zákmit drobné nožky, jež zmizela pod kamenem — někdo si zřejmě nahříval prsty na nohou ve slunečních paprscích.

No, takže běžné víly věděly, že tu jsme. Ale to bylo nevyhnutelné.

Vydala jsem se zpátky dolů z kopce. Čekala jsem, že Wendella najdu uchváceného zvonky a lesem — nebo

dokonce tou příšernou věcí číhající na stinném okraji palouku. Byl to jeden ze stromů, jimž říše Kde stromy mají oči vděčí za své jméno. Ale ne — Wendell si mezitím utřel slzy, nyní si podepíral bradu dlaní a upíral na mě jeden z těch svých tajuplných pohledů, které jsem se ještě nenaučila rozluštit, a kdo ví, jestli to kdy dokážu. Jeden z jeho vílích pohledů, jak jim pro sebe říkám.

„Copak?“ zeptala jsem se.

Vstal a setřásl z pláště rosu. „Máš na tváři ten svůj výraz.“

Jeho myšlenky se ubíraly stejným směrem jako mé, což mě iracionálně popudilo. Zamračila jsem se na něj. „Jaký?“

„Takový ten, který nasadíš pokaždé, když mě v něčem přechytračíš,“ pronesl.

„No,“ spustila jsem, pokrčila rameny, ale pak jsem se zarazila. Obávám se, že má velkodušnost dostávala trhliny. „A ne snad?“

Zasmál se jasným, veselým hlasem, a než jsem si uvědomila, co se děje, zvedl mě do vzduchu a zatočil mě dokola, až zeleň a stín lesa zavířily kolem mě.

„Má milovaná Emily,“ broukl mi do ucha.

„Ano, ano, dobrá,“ řekla jsem, i když jsem se neodtáhla. Pocítila jsem další příval samolibosti, spolu s jistým hřejivým uspokojením. Těšilo mě vidět ho šťastného.

Dveře se za námi otevřely a palouk najednou zaplnil halas. Nejprve se ve víru objevili strážci v čele s Razkardenem. Když vlétli do smaragdového světla, odhodili iluzi, která je obklopovala, a proměnili se z bledých sov v nestvůry, jež si člověk umí představit jen v nejhorších nočních můrách — stále to byly sovy, alespoň z větší části, ovšem otrhané a šlachovité, s mléčně zakalenýma očima. Z těla jim namísto nohou vybíhalo šest mohutných pavoučích údů.

Razkarden přistál Wendellovi na rameni — nebo na ramenou, jelikož jeho nohy by se na jedno nevešly —, s překvapivou jemností své šeredné končetiny srovnal a já v tu chvíli od Wendella začala bleskurychle ustupovat. Wendell se jako obvykle nenechal něčím takovým rozhodit, pohladil Razkardena po zobáku a tiše k vílímu netvoru promluvil. Razkarden opět vzlétl a usadil se spolu s ostatními na stromech.

Jako další dorazili trolové, zdaleka nejméně znepokojiví členové našeho nesourodého vojska běžných víl. Ve vacích na zádech jim řinčely jejich nástroje. Jakmile spatřili Wendellovo království, vybuchli v potěšené mručení. Jeden z nich došel k pařezu a poklepal na něj, jako by zkoušel, jestli z něj bude vhodný stavební materiál. Ostatní podle všeho obdivně vykřikovali nad hromadou kamenů.

Stromoví fauni se na palouku dlouho nezdržovali, což byla úleva, ale ihned vklouzli do stínů lesa společně se svými zběsilými psy, kteří se jim hnali v patách. Musím říct, že na světě najdete hodně představitelů Lidu, kteří jsou na pohled odpudiví, ale nenapadá mě nikdo, kdo by v tomto ohledu předčil fauny s jejich strupovitými a pokroucenými rohy a odulými rysy.

Jako poslední se vynořili *fuchszwerge*, kteří proudili dveřmi ven jako rezavá řeka a vzrušeně mrskali chvosty. Podle všeho se jich k nám připojilo několik tuctů. Vzhledem k tomu, jak zřídka ta stvoření zůstala nehybně na místě, šlo přesný počet jen těžko stanovit.

„*Konečně*," zaskřehotal Dřípatka, když se nahrnul do čela smečky. „Teď začne hrdinská výprava! A bude daleko víc vzrušující než ta poslední, protože tentokrát je tu jenom *jedno* smrtelné trdlo." Poněkud majetnicky se mi uvelebil u nohou a začal si umývat tvář, přičemž sem tam zavrčel na kohokoli dalšího, kdo si troufl přiblížit se.

Stále je obtížné od sebe liščí víly rozeznat, ale Dřípatku člověk identifikuje snadno, protože se v jednom kuse chvástá úlohou, již sehrál při mém posledním dobrodružství.

Wendell se znovu podíval na stromy a jeho důstojnost vystřídalo veselí.

„Vezmeme si zpět naše království, Em?“ nadhodil.

Při jeho slovech mnou projelo zachvění. Přešel do vílštiny, kterou jsem ho samozřejmě slyšela používat už předtím, jenže na tom, jak to udělal, bylo cosi znepokojivého — odhodil smrtelnický jazyk jako nevhodný plášť při změně ročních období. Bezděčně jsem položila ruku Stínovi na hlavu, a když mě hlavou trkl do dlaně, dodalo mi to klid.

„Asi se do toho můžeme pustit,“ odvětila jsem stejným jazykem.

Pod kopcem jsme našli stezku, jíž jsme se s Ariadnou vydaly tehdy v říjnu. Zpola jsem očekávala, že už tam nebude — proč by vílí stezky neměly mít stejný sklon k potulkám jako jejich dveře? —, ale byla tam, ačkoli mi připadalo, že se stáčí víc k severu, než jsem si pamatovala.

Nejistě jsem pohlédla doprava. „Tudy?“

Wendell se zadíval stejným směrem. „Myslím, že ne. Po starých cestách to trvá moc dlouho. K hradu je to celkem dálka a já bych nerad otálel.“

Načež si to napochodoval k hustému podrostu a mávl rukou, jako by něco odháněl. A pak —

U nohou se mu rozvinula stezka, která ubíhala několik kroků před ním. Stromy, tráva a kameny se jednoduše odsunuly stranou se stejnou lehkostí jako vlny ustupující od pobřeží.

„Wendelle,“ hlesla jsem chabě.

Už se za mnou otáčel, aby se podíval, jestli jsem v pořádku, a vracel se po pěšině, kterou vyčaroval. Sledovala

jsem, jestli se za ním opět rozplyne, ale nestalo se, nebo přinejmenším ne tak rychle, jako když se objevila. Zdálo se, že se její okraje mírně rozpustily a zeleň se začala vkrádat zpět na ušlapanou půdu.

Wendell sevřel mé ruce v dlaních. Z jeho očí vyzařovala hřejivá něha spolu s nemalou dávkou potměšilosti. „Nemáme moc času se tu porozhlédnout, to je pravda, ale nech mě, ať ti ukážu, co jenom stihneme. Líbilo by se ti to?“

Pochopitelně si ze mě utahoval — odpověď znal stejně dobře jako já. Nebezpečí, jež na nás číhala, obavy, jež jsem pociťovala při rozhodnutí se sem vypravit, zůstat po jeho boku — to vše zničehonic přemohlo cosi daleko známějšího, z čeho se mi vzrušeně rozbušilo srdce.

Vědecký zájem.

„Tak mě veď,“ vyzvala jsem ho a uchopila jsem ho za nabízené rámě.

Pěšina se rozšířila, abychom se na ni pohodlně vešli. Stín se mi držel po boku, zatímco Orga se vytrácela do lesa a zase se objevovala, někdy před a jindy za námi, přičemž občas v tlamě svírala nějaké malé, svíjející se stvoření. Ostatní nás následovali jako dlouhý a zrůdný vlak. Strážce jsem neviděla, ovšem vzhledem k tomu, že o ně Wendell nejevil zájem, jsem usoudila, že číhají v korunách stromů a pozorují nás stejně jako při mé první návštěvě, i když tentokrát neměli tak vražedné úmysly — nebo jsem v to aspoň doufala. Dřípatka si držel odstup, jak to má ve zvyku, když je mi Wendell nablízku. Domnívám se, že z něj má stejnou hrůzu jako Poe, ačkoli ji Dřípatka projevuje podstatně znepokojivějším způsobem. Nejednou jsem ho zaslechla, jak se svými druhy spekuluje o množství krve, kterou Wendell při přebírání svého království prolije, jestli nechá zbytky, na něž by se

fuchszwerge mohli vrhnout, a pokud ano, jak by mohly chutnat.

Wendell při chůzi mluvil a co chvíli se zastavil, aby mi něco ukázal — co se týče jeho říše, má rozsáhlé botanické znalosti a já mohu jen předpokládat, že se s nimi prostě narodil. Nedokážu si představit, že by si je osvojil jakkoli jinak. Když jsem vytáhla zápisník, zářivě se na mě usmál — původně jsem zamýšlela strávit náš první den v říši víl pozorováním spíše než sběrem faktů, on byl ovšem tak potěšený, kdykoli jsem se chopila tužky, že jsem se přistihla, že pořizuji spoustu poznámek. Hrozící nebezpečí mě do jisté míry vytrhávalo ze soustředění, ale rozhodně jsem nemusela předstírat nadšení a pokládala jsem mu množství otázek, přestože jeho odpovědi nebyly vždy nápomocné a měly sklony vyznívat nesmyslně. Uvedu zde několik postřehů.

Zeměpis říše Kde stromy mají oči

Krajinu tvoří především směs lesů a vřesovišť, místy posetá bažinatými oblastmi. Na východě říši lemuje horský hřbet. Tyto hory jsou známé jako Modré háky. Nacházejí se zde tři jezera: Blatné, které je největší, Jezero stříbrných leknínů, vedle něhož se tyčí hrad, a Dolní jezero na jihu, temné místo na území, které si pro sebe zabrali jeleni s hlavami čarodějnic — tam se nebudeme vydávat.

Když jsem Wendella požádala o pomoc při nákresu mapy říše, k ničemu to příliš nevedlo, což mě nepřekvapuje. Je všeobecně přijímaná pravda, že říše víl vykazuje prostorovou celistvost snu: hora se může v úterý nacházet na jednom místě a pak se rozhodne, že středu stráví v příznivější lokalitě. Wendell mi v různých bodech našeho rozhovoru sdělil, že jezera a pohoří představují pevné body, že Modré háky kdysi tvořily kruh kolem celé

říše a bylo o nich známo, že se občas protáhnou, a že Dolní jezero má vzpurnou povahu a sem tam si prohodí místo s Jezerem stříbrných leknínů.

O vílích hlemýždích

Po nepříjemném střetu s těmito prapodivnými obyvateli při předchozí návštěvě — dosud cítím, jak se mi jejich ulity lámaly pod rukama a koleny, a slyším jejich tichounké agonické výkřiky — jsem si přála o nich zjistit víc. Wendell se však jen otřásl a poradil mi, ať si z nich nenadělám nepřátele. Podle všeho jsou obdařeni surovou inteligencí a nade všechno si cení své důstojnosti, tudíž většinu života tráví výpravami ve jménu msty. A i když si s pomstou mohou dávat načas, nakonec se dočkají.

O těch zatracených stromech

O těch se mi nechce psát. Jenže jaký výzkumník Lidu bych byla, kdybych se ukrývala před každou hrůzou?

Ne. Nedokážu to.

Ale musím. Bože, tento záznam se změnil v pořádný spletenec skvrn a přeškrtaných slov. Vyřiďme to co nejrychleji.

Stromy, po nichž je Wendellova říše pojmenovaná, jsou známé jako pozorné duby, typická ukázka vílího eufemismu. Rostou různě po lesích, i když častěji vyčkávají v temných zákoutích hvozdů, kde podle mého mínění mohou snáz překvapit poutníky a poskytnout jim dostatečnou inspiraci pro noční můry. Pokud by každý strom měl jen jediný pár očí, snad by byly snesitelné, ale ony jich mají stovky, možná tisíce. Z každého listu totiž hledí oko, které může být zuřivě přimhouřené nebo vykulené překvapením, může mít ztěžklé víčko

nebo zarudlé bělmo, jako by v každém byla zachycena jedinečná osobnost, a když jdete kolem, všechny se na vás upřou a listy do toho vlhce šelestí.

Wendell k těmto obludnostem pochopitelně přistupuje s filozofickým nadhledem. „Copak jsi v říši víl neviděla horší věci, Em?“ poznamenal. „Nech je prostě být a nemusíš si dělat nejmenší starosti. Nedávej jim důvod, aby se urazily.“

„Jak člověk zabrání tomu, aby urazil strom?“

Začal odpočítávat na prstech. „Nesmíš se jich nějak dotknout. Netrhej jim listí. Nervi je v půli, aby ses podívala, jestli se uvnitř neskrývá vílí král, který by víc vyhovoval tvému vkusu.“

To jsem milostivě přešla bez odpovědi. „To je všechno?“

Zamyslel se. „V podzimních měsících koukej, kam šlapeš.“

Panebože.

Jak jsme postupovali, neuniklo mi, že pěšina, kterou pro nás utvářel Wendell, byla výrazně radostnější než ta, jíž jsme kráčely s Ariadnou. Přecházeli jsme přes slunné mýtiny a louky porostlé zvonky, skrz borůvkami protkané části vřesovišť pod širou oblohou, které se často honosily působivými menhiry. Na vrškách stromů jiskřily stříbřité koule, jež velikostí připomínaly vánoční ozdoby a byly lehké jako vzduch, takže je vítr někdy odvál z jednoho stromu na druhý. Wendell mi oznámil, že je to ve skutečnosti jistý druh vílího kamene obsahující kouzla, jež mají poutníkům sloužit jako zdroj útěchy. Varoval mě však, ať žádný nerozbiji, protože s některými manipulovali boglové a už na ně není spolehnutí.

„Záměrně mě držíš mimo temnější části své říše?“ zeptala jsem se, když nás stezka dovedla k velkolepému výhledu na Blatné jezero. „Měla bych ti připomenout, že už jsem tu byla. Uvědomuju si, že tu nejsou jen sluncem prohřáté louky a neškodné archeologické památky, takže se nemusíš chovat jako nervózní ženich, který se snaží předvést v nejlepším světle.“

Překvapeně se zasmál a já poznala, že jsem nebyla daleko od pravdy. „Divíš se mi, že se na tebe snažím trochu zapůsobit? Temné háje jsou navíc domovem některých odporných boglů a nestvůr. Předpokládám, že by se přede mnou sklonili, ale raději nechci riskovat případné nepříjemnosti. Těch si užijeme dost, jakmile dorazíme k hradu.“

Celou dobu používal magii s bezstarostností, jakou jsem u něj ještě nikdy neviděla — jako šlechtic, který z kočáru rozhazuje mince. Tiskl ruku na stromy, aby urychlil jejich růst nebo je přiměl ke květu, vyvolával trsy zvonků na loukách, kde si stěžoval na nedostatek barev, a v jednu chvíli přikázal skalnatému kopci, ať uhne stranou, abychom na něj nemuseli lozit. Sledovala jsem ho a přitom jsem v duchu rozebírala několik teorií.

Asi po hodině jsme se zastavili vedle potoka, jenž tekl prosluněným paloukem, abychom se občerstvili — což samozřejmě navrhl Wendell. Srazil k zemi menhir, zpod něhož přispěchala dvojice maličkých skřítků svírajících stříbrný podnos s hromadou koláčků k čaji, z nichž se trochu kouřilo. Položili je na skálu na kraji potoka a uklonili se Wendellovi, načež se, aniž řekli půl slova, vrhli zpátky za menhir.

Chvilku jsem stála a ohromeně jsem mžourala na místo, kde zmizeli. Pak jsem se vzpamatovala.

Na tomhle místě potkáš ještě podivnější věci, připomněla jsem si přísně.

Posadila jsem se vedle Wendella, který přivolal jeden ze stříbrných vílích kamenů a rozbil ho o skálu, načež se střepy proměnily v nablýskaný čajový servis. Nabral do obou šálků vodu z potoka, zavířil s ní a voda se proměnila v čaj vonící po medu a polních květinách.

Další kouzlo, pomyslela jsem si a v duchu si ten okamžik poznamenala.

„Jak je to daleko k hradu?“ zajímala jsem se. Upila jsem doušek čaje — samozřejmě že byl lahodný a měl současně sladkou a pikantní chuť. „Projdeme mohylami?“

„Těm bych se raději vyhnul.“ Nepřítomně máchal rukou v proudu a vypadal spokojeně jako kočka v paprsku slunce. Měla jsem dojem, že od chvíle, kdy jsme prošli těmi dveřmi, jeho krása získala ještě větší nadpozemský šarm. Nebo jsem si to jen představovala? Jeho vlasy připomínaly tmavé zlato ozářené světlem ohně. „Ve většině mohyl se nacházejí vesnice,“ pokračoval, „které mají svého pána nebo paní.“

Přikývla jsem. Shodli jsme se na tom, že nejlepší postup bude neupozorňovat toho, kdo měl právě nyní hrad v držení, na naši přítomnost a stejně tak ani šlechtice, kteří by tuto informaci mohli využít ve svůj prospěch.

„Doufám, že dorazíme před soumrakem,“ řekl Wendell a utrhl si kousek koláčku. „Musíme se dostat kolem Blatného jezera a nepochybuju, že nás cestou čeká nebezpečí. Kromě toho —“

Čekala jsem, ale on jen předvedl rozmáchlé gesto, které by někomu, kdo ho neznal tak dobře jako já, mohlo připadat kouzelně tajuplné. „Uvidíme,“ dořekl.

Chvíli jsem na něj hleděla a snažila jsem se to zpracovat.

„Ty nevíš, kde jsme,“ prohlásila jsem na rovinu nevěřícně.

„Mám přibližnou představu.“ Zdálo se, že ho mé zděšení zmátlo. „No, k čemu bych se kdy vydával tak daleko do vnitrozemí? Pochopitelně tím nechci říct, že bych v mládí nikdy neopustil okolí hradu. Spousta šlechticů má v oblibě Visuté tůně, kde řeka Jasná Mlhava padá do rokle a vytváří řadu křišťálových jezírek, která jsou přímo stvořená ke koupání. A pak je tu les Divoháj a jeho mokřad, lovecký revír, zapovězený všem s výjimkou členů královského rodu a námi zvolených společníků, kde narazíš na neobvykle velké divočáky a nejvzácnější druhy jelenů s parohy z ryzího stříbra…“

Dál pěl ódy na koupací tůně a lovecké revíry. Když se konečně odmlčel, aby se nadechl, odvětila jsem a snažila jsem se zachovat klidný tón: „Wendelle, jsme tu proto, abychom dobyli tvoje království. To bude obtížné, když neznáš cestu k zatracenému trůnu. A teď mi koukej odpovědět — ztratili jsme se?“

„Ach, Em,“ řekl láskyplně. „Děláš si přehnané starosti — nezapomínej, že jsme v mém království, ne na nějakém bohem zapomenutém ledovém dvoře nebo v horské pustině. Ne, neztratili jsme se, ne v tom smyslu, který si představuješ. Vím, kde se nachází hrad, tak co záleží na tom, kde se nacházíme my?“

Po tomto nesmyslném prohlášení, které mě jen popudilo, se znovu vydal k menhiru a poklepal na něj, tentokrát aby vyloudil trochu džemu ke koláčkům.

Pro případ, že by se někdo domníval, že jsme si to s Wendellem napochodovali do jedné z nejnebezpečnějších známých vílích říší bez jakékoli strategie, ujišťuji vás, že to tak nebylo.

„Měli bychom prodiskutovat různé možnosti," navrhla jsem jednou v noci na sklonku října, když jsme seděli u hořícího krbu ve Wendellově bytě. Bylo to týden dva po našem návratu z Rakouska.

Zvedl pohled od knihy, kterou právě četl — byl to jakýsi pošetilý milostný román; moc nečte, ale když se do toho pustí, projevuje pochybný vkus. „Hm?"

„Komu bychom mohli čelit, až se vrátíme do tvé říše?" řekla jsem. „Pokud je tvoje macecha po smrti, kdo by si mohl nárokovat trůn? Kdo by měl dostatečné postavení a vliv, aby si získal věrnost šlechty? Co třeba nevlastní bratr tvé macechy, lord Taran?"

„Taran?" Wendell naklonil hlavu a zauvažoval o tom. „Nikdy mi nepřipadalo, že by nějak zvlášť dychtil po moci. Ale asi je to možné. Jak už jsem řekl, Em, neměl jsem s ním moc společného a on se mnou taky ne. Můj strýc je prastarý a považoval by mě za hloupé děcko, které mu nestojí za pozornost."

Ucítila jsem záchvěv frustrace. „No, a kdo jiný tedy? Měl tvůj otec nějaké sourozence?"

„Ach ano, jednoho nebo dva bratry." Zamyslel se. „Dva. Nechal je popravit dávno předtím, než jsem se narodil."

„Dobrý bože," zamumlala jsem. Věděla jsem, že Wendellův dvůr je hnízdem zmijí, ale začínala jsem mít podezření, že příběhy o něm malovaly skutečnost dost narůžovo.

„Kdo další?" naléhala jsem. „Bratranci a sestřenice? Oblíbený rádce? Přátelé?"

„Jediným skutečným přítelem, kterého otec měl, byla má matka." Wendell zabloudil pohledem k ohni. „Vždycky to tvrdil. Ve všem se shodli, měli podobné názory a záliby. Až na to, že matka pocházela z krve *oíche sidhe*, ale jeden by si myslel, že z rodu hospodářičků pochází i on. Asi to byl zčásti důvod, proč se s ní navzdory

společenskému tabu oženil. Pod otcovou střechou muselo být všechno dokonale čisté. A on a moje matka spolu šili a tkali, spojili svá kouzla, aby vytvořili takový královský oděv, jaký svět ještě neviděl... Navíc nevytvářeli jen oblečení, ale taky lovecké sítě, které dokázaly polapit nejobávanější kořist, a praporce, tak propracovaně utkané a jasné, že si prý otcovi nepřátelé nedokázali pomoct a užasle na ně hleděli i v bitevní vřavě." Hleděl do plamenů. „Nevím, jestli měl po matčině smrti ještě s někým blízký vztah. Možná s mou nejstarší sestrou. Ale i ta je mrtvá."

Probral se ze zamyšlení a natáhl ruku pro šálek s čajem. Ačkoli mu jeho následné vyhnanství působilo bolest, málokdy jsem měla dojem, že se na Wendellovi vyvraždění jeho rodiny významněji podepsalo, a považovala jsem to za všeobecný projev jeho vílí povahy. Tak je to méně znepokojivé, čímž nechci říct, že to *není* znepokojivé. Víly nejsou ve své pravé podstatě jako smrtelníci, což je skutečnost, kterou mívám ve spojitosti s Wendellem stále potíže pochopit. Vyčkávala jsem, jestli bude mluvit dál, zůstal však mlčky sedět.

„Zmínil ses, že tvá macecha měla děti," naléhala jsem. „Že chtěla na trůn dosadit někoho ze své krve."

„Ano, jakmile by měla vlády dost," odpověděl suše. „Měla s otcem jednu dceru, která byla ještě dítě, když se její matka rozhodla zavraždit jí otce a poloviční sourozence." Promnul si čelo. „Deilah. Pořád bude hodně mladá — dokážu si jen těžko představit, že by ji šlechta brala vážně. Nevím. Nepochybuji, že existuje spousta zástupců Lidu, kteří si dělají zálusk na můj trůn. Jenže toho o politice moc nevím."

Zavrtěla jsem hlavou. „Otec ti určitě poskytl nějaké politické vzdělání. Zaručeně jsi od něj odkoukal aspoň *něco*."

„Em…“ Wendell zavřel knihu a v jeho výrazu se zračila bolest. „Bylo mi čerstvě devatenáct, když jsem skončil ve vyhnanství. V tom věku jsou víly považovány skoro za nemluvňata, aspoň co se naší moudrosti týče. Očekává se od nás, že se budeme účastnit zábav a plesů, pak dalších zábav a plesů a natropíme svým rodičům nejrůznější nepříliš významné starosti. To je celé.“ Povzdechl si. „Možná jsem měl večírky o něco víc v oblibě než průměrná mládež. Můj otec nemohl mít o mých politických schopnostech horší mínění. Navíc mě od trůnu dělilo pět bratrů a sester a i s ohledem na slabost pro úkladné vraždy, která je pro mé království typická, si jen málokdo myslel, že bych se k trůnu mohl třeba jen přiblížit.“

Zarazila jsem se, když mi došel plný rozsah toho, co říká. „Takže… nemáš v nejmenším představu, jak vládnout království.“

„Copak ji někdo má?“ Vzal mě za ruku a jeho přepadlý výraz náhle vystřídala upřímnost. „Naučíme se to spolu.“

„Panebože,“ odtušila jsem chabě.

Zkoumavě si mě prohlížel. „Je to vážně tak zlé? Už víš o vílích královstvích víc než kterýkoli smrtelník.“

„Příběhy,“ odpověděla jsem slabým hlasem a vymanila jsem ruku z jeho sevření. „Vyznám se v *příbězích*.“

Věnoval mi zvláštní pohled. „Vždyť jsi nikdy nic jiného nepotřebovala. Copak jsi neotřásla královstvím do základů, nenašla jsi dveře do daleké jinozemě, nesvrhla jsi královnu? Když dostaneš do ruky správnou knihu příběhů, dokážeš cokoli.“

Asi nemusím popisovat, jak málo mě jeho neochvějná víra ve mě uklidnila. Vždycky jsem věděla, že Wendell velkou část mládí promarnil, ale předpokládala jsem, že si o svém dvoru a o tom, co znamená mít moc, zjistil aspoň *něco*. Teď jsem pochopila pravdu: o kralování neměl zhola nic, a přesto v předvečer toho, kdy měl získat

trůn, tuto skutečnost vnímal jako z velké části nepodstatnou, pokud se jí předtím vůbec zabýval. Žádný div, že někteří dryádologové mají za to, že jsou všechny víly šílené.

„Jsem *vědkyně*," připomněla jsem mu. „Pozoruju. Pořizuju záznamy. Ne — nikdo mě nikdy nebude považovat za královnu."

„Ne?" Znovu otevřel knihu. „Potom jsou pěkní blázni. Asi bych prostě mohl následovat otcův vzor a poslat Razkardena, ať mým nepřátelům vyrve oči a střeva."

Nedokázala jsem určit, jestli vtipkuje, nebo ne, což zadusilo veškerou mou touhu pokračovat v diskuzi. A ta se od té chvíle v podstatě nikam nepohnula.

Ovšem nepřestala jsem o tom přemýšlet.

Přemítala jsem o tom, když jsme kráčeli po pěšině a na zádech se mi pohupoval těžký batoh. Sbalila jsem si čtyři knihy. Dvě z nich jsem propašovala z oddělení speciálních sbírek cambridgeské dryádologické knihovny.* Mám kvůli tomu výčitky svědomí, ale netuším, co jiného jsem mohla dělat; člověk nemůže brát v potaz data vrácení výpůjček ve světě, kde má čas tendence se po libosti měnit. Všechny se věnují politice vílích dvorů, nebo přinejmenším tomu málu, co je o nich známo. Ačkoli vědci dlouho usuzovali, že vznešení pánové a dámy z říše víl vládnou především díky moci, jelikož šlechta ovládá kouzla lépe než ostatní urozené víly, nedávný výzkum ve velké míře zpochybnil představu, že jsou vílí

* *Irští panovníci: Příběhy o králích a královnách víl od předkřesťanské do moderní doby* od Johna Murphyho, 1772, a *Zrcadlový král: Spekulativní životopis nejstaršího skotského vílího lorda* od Douglase Treleavena, 1810.

panovníci neschopní stratégové nebo že nepříliš ovládají běžné vůdčí dovednosti.* A je pravda, že nástup Wendellovy macechy, víly smíšené krve, na trůn poskytuje další důkazy, jež podporují tuto perspektivu.

Wendellovi jsem o tom moc neřekla, protože ten projekt je v současnosti pouze zpola zformovanou myšlenkou, ale začala jsem sepisovat poznámky k principům vílího vedení, které jsem shromáždila ze své četby. Nemusím zdůrazňovat, že přede mnou se žádný dryádolog nestal očitým svědkem vlády na vílím dvoře z pozice přímo na trůně, a tudíž se nikdo neocitl v lepší pozici, pokud jde o sepsání knihy o vílí politice.

Už jen při pomyšlení na ta slova jsem po celém těle ucítila mravenčení plné vzrušeného očekávání. Velice mě zklame, pokud nás Wendellova macecha nechá zabít, než budu mít příležitost přispět k vědecké debatě.

Když jsme s Wendellem postupovali lesem, vzbuzovali jsme značný šepot. Měla jsem pocit, že nás sleduje mnoho párů očí, ale nikdo z Lidu, ať už urozený, nebo běžná víla, se nás neodvážil pozdravit.

„Kéž bychom se mohli dozvědět nějaké novinky," řekla jsem. Frustruje mě skutečnost, že nevíme téměř nic o tom, čemu budeme čelit. Promluvila jsem si s Poem, jenž se díky množství návštěvníků, kteří k němu přicházejí z různých vílích říší, ukázal být neobvykle dobrým zdrojem klevet, ale věděl pouze to, že se Wendellovo království, poté co jsem otrávila královnu, propadlo do

* Viz například nedávný článek Anny Queirozové o dvou vílích královstvích na Madeiře, z nichž jedno místní folklor od dávných dob popisuje jako šedivé a nepříjemné místo, jemuž vládne hamižný král, zatímco ve druhém panují král a královna, kteří mimo jiné pořádají pravidelné soudy, při nichž rozhodují spory, a běžně unášejí smrtelné hudebníky, aby skládali propagandistické balady o jejich vládě. Jejich království je podstatně větší a konají se zde jedny z nejfantastičtějších radovánek známých vědeckému světu, což je všeobecně známkou prosperující vílí říše.

chaosu. Podle Poea se potulný Lid říším ve stavu takového zmatku raději vyhýbá.

Wendell se rozhlédl. „Co se zeptat jí?“

„Koho?“

Wendell však jen zíral na jakousi větev. „Nemusíš se strachovat. Neublížím ti.“

Čekala jsem, z lesa však nezazněla žádná odpověď a nepostřehla jsem ani náznak pohybu. Wendell si popuzeně povzdechl a sebral z větve vílu, které jsem si dosud nevšimla. Byla oděná do pláště utkaného z mechu. S kápí staženou do čela a schoulená vypadala jako pouhý ohyb větve, bezvýznamný vrtoch v lesní mozaice.

Skřítka v panice zavřískla a opět znehybněla. Nemohla být vyšší než třicet centimetrů. Její tvář připomínající cherubína byla zpola pokrytá mechem a oči měla zcela černé, což je u bytostí jejího druhu běžné.

„Vaše Výsosti!“ vykřikla tenkým hláskem. „Neviděla jsem vás! Odpusťte!“ Jakmile ji Wendell postavil na zem, s tváří k zemi se mu vrhla k nohám a brebentila něco, co jsem nedokázala zachytit — asi další omluvy, hodně však přitom zmiňovala mech, jeho tvorbu nebo opravu. Možná chtěla dát Wendellovi dárek? Těžko jsem v tom hledala logiku.

„Vstaň, prosím,“ pronesl Wendell. „Zatím nejsem ničí Výsost, takže nemusíš — ach, tohle je únavné.“

Otrávený tón jeho hlasu, jak se zdálo, pronikl skrz vílino zoufalství úspěšněji než jeho slova. Stvoření roztřeseně vstalo.

„Neublížíme ti,“ zopakovala jsem, ale skřítka se na mě jen nešťastně podívala. Pocítila jsem náhlou lítost.

Wendell máchl pláštěm do strany a dřepl si před vílu. „A teď,“ řekl, „mi rychle odpověz, aby ses co nejdřív mohla vrátit do svého mechového doupěte. Co se stalo s mou říší?“